

လူအေး

(၁၇)

ရွာသူ
ပါလာတာမို့

လူအေး(စကု)
ရွာသူ ပါလာတယ်

ပထမပိုင်း

တစ်ပတ် ဆယ်ရက်လောက် စွေပြီးတော့ ရွာနေခဲ့သော မိုးသည် တိတ်ဆိတ် ငြိမ်သက်လို့ နေလေပြီ။ ဒီအရပ် ဒီဒေသမှာ နွေရာသီက သိပ်မကြာလှ မိုးအမြဲ ရွာနေတတ် သလို မြူခိုးများ တောင်ခိုး တောင်ငွေ့များ ဖြင့်သာ အုံ့ဆိုင်း မှုန်မှိုင်းနေတတ် ပါသည် ။ ဤဒေသသည် တောတောင်ချုံ့နွယ် ထူထပ်သလို ရွှံ့ဗွက်များ နွံများ ဖြင့်သာ ပြည့်နှက် နေတတ်ပြီး အမြဲဗွက်ပေါက် နေတတ်သော အရပ်ဒေသ။ ကျွန်ုပ်သည် သူငယ်ချင်းဖြစ်သူ အိုက်ခမ်းနှင့် အမဲလည်ရန်အတွက် သူတို့ မိသားစု နေထိုင်သော တောင်ယာ လက်ဖက်ခင်းမှ တဲအိမ်လေးပေါ်တွင် ပစ္စည်းများ ထုပ်ပိုးနေခြင်းပင် ဖြစ်တော့သည် ။

"စိုင်းကျော်မင်းက ဗိုက်ခဏခဏ ဆာတတ်တယ် အဲဒီတော့ကွာ ဒီကောက်ညှင်းပေါင်းထုပ် မင်းသယ်ခဲ့ပြီးတော့ မိုးကာရယ် ဓာတ်မီးရယ် ဒန်အိုး နှစ်လုံးရယ် ဆန်လေးပြည်ရယ် ဆီဆား ဒါတွေလည်း မင်းပဲသယ်ခဲ့ရမယ်"

"အေးပါကွာ ခါတိုင်းလည်း ဒါတွေကိုငါပဲ သယ်နေကျဟာ"

တောထဲယူမည့် ပစ္စည်းများကို ပလိုင်းထဲတွင် စီထည့်ထားသည် ။
ထိုပစ္စည်းများ အားလုံးကို ကျွန်ုပ်အား သယ်ခိုင်းနေခြင်း ဖြစ်ပါသည် ။
အကြောင်းမှာ သူက အမဲလည်ရာတွင် ခေါင်းဆောင်ဖြစ်ပြီး ကျွန်ုပ်က
နောက်လိုက် ဖြစ်နေသောကြောင့်ပင်။

အမဲလိုက် ခေါင်းဆောင် ဆိုသည် မှာ တောလည်ရင်း သားကောင်
နှင့် ရုတ်တရက် တိုးလျှင် ချက်ချင်း တုံ့ပြန် ပစ်ခတ်နိုင်ရန် သေနတ်
တစ်လက်ကိုသာ လွယ်ထားလေ့ ရှိပြီး လွတ်လပ်ပေါ့ပါးစွာ အဆင်သင့်
ဖြစ်နေရပါသည် ။

"အိုက်ခမ်း မနေ့က ခွန်ဇော်တို့ အဖွဲ့ စပါးပုံ တောင်ဘက်မှာ ဝါးခုတ်
ရင်း ဝံတွေ့ခဲ့လို့ တဲ့ ငါ့ အဘွားကလည်း ဝံဆီလိုချင် နေတာ။ ငါတို့ စပါး
ပုံတောင် သွားပြီး ဝံသွားပစ်ကြ မလား"

ဝံဆီဆိုသည် မှာ ရေနွေးပူ လောင်တာတို့ မီးပူလောင်တာ တို့ ကို သ
က်သာပျောက်ကင်း လွယ်စေသည် ။ အခြား ဆေးဖက်ဝင် အသုံးပြုပုံ
တွေ များ စွာ ရှိနေသေးသည် ။ ဒါကြောင့် အဘွားက ဝံဆီကိုအိမ်မှာ
ဆောင်ထား တတ်ခြင်းပင်။

ပဲခြမ်းသုပ်ကို တရွတ်ရွတ် ဝါးနေသော အိုက်ခမ်းသည် ကျွန်ုပ်နှင့်
သဘောထားခြင်း တိုက်ဆိုင်ပုံ မရပါ။

"အေးကွ ဒီနေ့သွားမယ့် နေရာကို ငါကြိုမပြော ထားမိဘူး။" နေပါဦး
ဒါဆိုမင်းက ဘယ်တော့ သွားမလို့ တုန်း"

"နတ်ဆိုးတောင်"

"ဘာဖြစ် ဖြစ်ပါ့မလားဟ ငါတို့ နှစ်ယောက်တည်းနဲ့ " ကျွန်ုပ်
လွန်စွာမှ ထိတ်လန့် မိချေပြီ။

"စိုင်းကျော် မင်းဟာလေ ငယ်ငယ်က အတိုင်းပဲ ဘာမှ မပြောင်းလဲ သေးဘူး ဘာလဲ မလိုက်ရဲဘူးလား မင်းက ကြောက်လို့ လား"

"ရော် ကြောက်တာပဲ အေး နတ်ဆိုးတောင် ဆိုရင်တော့ တော်ပြီကွာ ငါမလိုက်ရဲဘူး ပြန်တော့မယ်" ကျွန်ုပ်သည် ပြောပြောဆိုဆိုဖြင့် အိုက် ခမ်း၏ ပစ္စည်းများကို ပလိုင်းထဲမှ ပြန်ထုတ်ပြီး အိမ်သို့ပြန်ရန် လှည့် ထွက်ခဲ့ လေသည်။ ။

နတ်ဆိုးတောင်ကိုတော့ ကျွန်ုပ် မလိုက်ဝံ့ပါ။ ကျွန်ုပ် လှည့်ထွက် လာခဲ့သည်။ ။ ကျွန်ုပ်၏ ခြေလှမ်း ဆယ်လှမ်း မပြည့်ခင် အိုက်ခမ်းထံမှ အေးစက် မာကျောသော စကားသံကို ကြားလိုက် ရပါတော့သည်။ ။

"စိုင်းကျော် မင်းမှတ်ထားကွ နောက်လိုက်ဆိုတာ မင်းလိုကောင်ကို ခေါ်တယ်" ကျွန်ုပ်၏ ခြေလှမ်းများ ရှေ့ဆက်တိုး၍ မရတော့ ရပ်တန့်လို့ နေလေပြီ။

"ယောက်ျားပဲကွာ သေတစ်နေ့ မွေးတစ်နေ့ပေါ့ မင်းပဲမုဆိုး ဖြစ်ချင် တယ်ဆို ဒီကနေ့ သွားမယ့်နေရာက မြေကြမ်းရေကြမ်း ဆိုပေမဲ့ ငါတစ် ယောက်လုံးပါ ပါတယ်ကွ မင်းကို မုဆိုးပညာ တစ်ဆင့် မြှင့်ပေးချင်လို့ နတ်ဆိုးတောင်ကို ငါသွားမှာ မင်းကမှ သတ္တိမရှိဘူးဆိုတော့ ခေါင်း ဆောင်မဖြစ်တာ မဆန်းပါဘူး။ မင်းဟာဘယ်သူနဲ့ ပဲ အမဲလည်သွား သွား အမြဲနောက်လိုက် ဖြစ်နေမယ့်ကောင် ...

အိုက်ခမ်း ပြောတာဟုတ်သည်။ ။ ယောက်ျားဘဝ ရ လာပြီးမှ မစွန့် စားရဲလျှင် သူများ နောက်လိုက် ဘဝဖြင့်သာ အချိန်ကုန် ရပေတော့မည် ။

"အိုက်ခမ်း ငါမင်းနဲ့ နတ်ဆိုးတောင်ကို သွားမယ်"

"ဒီလိုမှ ပေါ့

စပါးပုံတောင် ဆိုလျှင်တော့ ရွာနှင့် သိပ်မဝေးလှ မိုင်ဝက်ခန့်ပင် မရှိပေ နတ်ဆိုးတောင် ကတော့ ရွာနှင့်အတော်လေး ဝေးသလို လမ်းခရီးကလည်း ခက်ခဲ ကြမ်းတမ်းသည်။ တောနေသားရဲ့ အင်မတန်ပေါသည်။ နေပြောက် မထိုးအောင် သစ်ကြီးဝါးကြီးများ ထူထပ်သည်။ လူလေးယောက် ဖက်စာရှိသော အင်ကညင်ပင်ကြီးများ ၏ ပင်ယံ တစ်လျှောက်တွင် စိမ်းစိုသော ရေညှိပင်များ ကပ်ပေါက်နေသလို အရောင်အသွေး စုံသော သစ်ခွပန်းများ သည် လည်း အစီအရီဖူး ပွင့်နေတတ်သည်။ နတ်ဆိုးတောင်သည် မာယာကြွယ်သည်။

သူ့အလိုရှိသည့်အခါ နူးညံ့ သိမ်မွေ့သလောက် သူလက်မခံသည့် အခါဆိုလျှင်လည်း အင်မတန် ခက်ထန် ကြမ်းတမ်းသော နေရာ ထိုနေရာ ထိုတောမျိုးထဲ၌ လမ်းပျောက်ပြီး အပြီးတိုင်ရွာကို ပြန်မလာနိုင်ကြသော မုဆိုးများ လည်း ရှိပါသည်။ မနက်ထဲက သူငယ်ချင်း အိုက်ခမ်းနှင့် နတ်ဆိုးတောင်တွင် အမဲလည်ရန် ရွာမှ ထွက်လာခဲ့သည် မှာ နေ့ဝက်ကျိုးလေပြီ။ အထုပ်အပိုးများ လွယ်ပိုးပြီး ချုံတိုးကာ ရွံ့နွံများ ထဲ ဖြတ်သန်း လာရသည် မို့ မောဟိုက်ပင်ပန်း လာပါတော့သည်။

"အိုက်ခမ်း နားရအောင် ငါဗိုက်ဆာပြီ"

ကျွန်ုပ်ကနားမည် ဆိုသော်လည်း သူက ပတ်ဝန်းကျင်ကို အကဲခတ်နေသည်။

"နေဦးကွ ဒီနေရာက ဟိုမရောက် ဒီမရောက် ဖြစ်နေတယ်။ ဒီလိုနေ

ရာမျိုး ဆိုတာ နယ်နိမိတ် အပိုင်စား မရှိဘူး အဝင်အထွက် များ တဲ့ နေရာ ဟိုး ရှေ့မယ် နတ်ဆိုးတောင်ကို မြင်နေရပြီ။ အဲဒီတောင် နယ်နိမိတ် ထဲ ရောက်မှ နားကျတာပေါ့ကွာ"

သူကနားချင်ပုံ မရသော်လည်း ကျွန်ုပ်မှာ တော့ ခြေသလုံးနှင့် ခြေချောင်းကြားတို့ တွင် သွေးစုပ် ကိုက်ခဲနေသော ကျွတ်များကြောင့် ယားယံနာကျင် နေပြီး ဗိုက်ထဲမှ လည်း တဂွီဂွီဖြင့် မြည်သံပေးနေပြီ ဖြစ်သည်။ ။

"ငါနားဦးမယ်ကွာ ဒီမှာ ကျွတ်တွေကလည်း တအားတွယ်တယ်။ ခြေထောက်တွေလည်း နာနေပြီ ခဏနားမှ ကို ဖြစ်တော့မှာ "

"ဟာ မင်းခြေထောက်မှာ ကျွတ်တွေတအား တွယ်နေတာပဲ"အိုက် ခမ်းက တူမီးသေနတ်ကို ဘေးချပြီး ကျွန်ုပ်ခြေချောင်းများ ကြားမှ ကျွတ်များကို ဆွဲဖြုတ်လေသည် ။ ဒီလိုကျ ပြန်တော့လည်း ငယ်သူငယ်ချင်း စိတ်ဓာတ်က အပြည့်ရှိသား။